

Szeretet

2014.
JANUÁR
1. sz.

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

A szövetség főtákarának új évi köszöntője

Jó utat 2014-ben!

„Itt [Puteoliban] testvérekre találtunk, akik kérték, hogy maradjunk náluk hét napig. Ezután mentünk Rómába.

Az ottani testvérek pedig amikor hallottak jövetelünkről, elének jöttek Appiusz fórumáig és a Tres Tabernaeig. Amikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megtelt bizakodással.” (ApCsel 28,14-15)

„a belső megtett utak
számítanak igazán”

Pál apostol útja Róma felé sok nehézséggel volt tele. Jeruzsálemben hamis vádak alapján elfogták, törvény elé állították, merényletet akartak elkövetni ellene, rabként utazott a háborgó tengeren, hajótörést szenvedett... Mikor kikötöttek az itáliai partokon, Pál már testvérekkel is találkozott. Ebben a helyzetben hálás és bizakodó lett.

Manapság sokat utazunk, a mobilitás jellemzője életünknek. Ma annyi autó van, hogy alig férünk tőlük. Emlékszem gyermekkoromra, amikor még csak öt autó volt a faluban. Két magángépkocsi, két teherautó és a bánya vállalatnak egy mikrobusza. Ma már van mivel utazni, és utazunk is. Azonban nem a megtett kilométerek, a meglátogatott tájak és a megismert emberek számítanak igazán, hanem a belső megtett utak. Az számít, hogy milyen emberekkel, eseményekkel és helyzetekkel találkozunk, és azokat hogyan reagáljuk le – hogy milyen emberekké válunk.

Az élet eseményei között utazunk... Ami mögöttünk van, annak lassan meglátjuk az értelmét, de hogy mi van előttünk, azt homály fedi. Pál sem tudta pontosan, mi vár rá Rómában, de mégis megbátorodott.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Boldog új évet kívánunk!

Az illusztráció Horvátországban készült, fotó: Füzfa Andrea.

Baptista történelmi ÉVFORDULÓK 2014-ben

- 180 éve** – 1834 áprilisában alakult meg az európai kontinens első modernkori baptista gyülekezete Hamburgban.
- 170 éve** – 1844 február 22-én, Nagyszalontán született Kornya Mihály;
1844. május 4-én merítkezett alá Rottmayer János Hamburgban.
- 150 éve** – 1864-ben született Sámsomi István szilágysági prédikátor.
- 140 éve** – 1874-ben alakult meg a Wesselényi utcai baptista gyülekezet Meyer Henrik vezetése alatt;
1874. aug. 27-én, Nagyváradon született Darabont Gyula lelkipásztor;
1874. október 17-én született Orosz István, számos ének- és zenekar megalapítója.
- 130 éve** – 1884-ben hunyt el Johann Gerhard Oncken (sz. 1800), az európai baptista misszió alapítója;
1884. november 23-án merítette be Kornya Mihály a tamásdai gyülekezet alapító tagjait;
1884-ben született Kirner A. Bertalan volt református lelkész, a Kornya Krónika szerzője;
1884-ben alakult meg az örvéndi gyülekezet.
- 120 éve** – 1894 február 1-én született Hubert Szabó János, a micskei körzet lelkipásztora (mh.1984);
1894-ben merítkezett alá Orosz István Kornya Mihály által, Nagyváradon;
1894-ben merítkezett alá Kerekes Bálint (1862-1941) a biharfőlegyházai gyülekezet alapító tagjai között Kornya Mihály által.
- 110 éve** – 1904-ben Orosz István és Szabadi F. Gusztáv együttműködése révén alakul meg az *Evangéliumi Énekesek Lapja*, ami Orosz István Amerikába való kivándorlásával 1908-ban szűnt meg;
1904-ben alakult meg a brassói magyar nyelvű, a szilágyballai, a szilágybagosi, az alsóvalkói, a szilágyborzási, a lecsméri és a hegyközülaki gyülekezet;
1904-ben alapította meg Orosz István az első erdélyi baptista fűvőszenekart Biharon;
1904-ben építették meg a hegyközcsatári imaházat;
1904-ben avatja fel Kornya Mihály Oláh Imrét, a kémeri gyülekezet és az egész Szilágyság első avatott, úrvacsoraosztó prédikátorát;
1904-ben avatja vénné Kornya Mihály Kerekes Bálintot;
1904 november 19-én Mákófalván alakították meg az *Erdélyi Elismert Baptista Szövetséget* (Hitközséget), amit majd november 27-én Kolozsváron véglegesítettek. Elnöke Papp Károly, titkára Kiss János, bizottsági tagok B. Pete János és K. Minyóka János a mákófalvi gyülekezetből.
- 100 éve** – 1914-ben alakult meg a mai Maros megye első baptista gyülekezete Kisfülpösön. Július 7-én Sós István, békési prédikátor merítette alá az alapító tagokat;
1914-ben alakult meg a borosjenői és a szenterzsébeti gyülekezet;
1914 – baptista árvaház létesült Budapesten;
1914-ben tört ki az I. Világháború;
1914-ben hunyt el ifj. Kornya Mihály a szerb fronton;
1914-ben Ilonka Mihály átveszi Lőrík Istvántól a székelyföldi körzet vezetését, annak hadba vonulása miatt.
- 75 éve** – 1939 húsvétjára kinyíltak az 1938 decemberében bezárt imaházak ajtóit (ugyanis Romániában az összes baptista imaházat bezártatták, a felekezetet teljesen fel akarták számolni);
1939-ben Dr. Bíró László és Molnár Károly országos vezetők a II. Világháború miatt nem tudtak visszatérni Erdélybe az Atlantai Baptista Világkongresszusról. Mindketten Amerikában maradtak.
- 50 éve** – 1964. április 26-án, Nagyváradon elhunyt id. Bordás István, Kornya Mihály bánsági munkatársa.
- 25 éve** – 1989. decemberében megbukott az istentagadó kommunista diktatúra Romániában.
- 20 éve** – 1994. január 29-én hunyt el Aradon Szabó Márton (sz. 1922, Kémer) karmester és énekszerző (*Tavaszi napfényben, tündöklő szépségben; Dicsérvétek a menny királyát; Tavasz szellő lengedez* stb.);
1994. január 30-án nyitották meg az érszalacsi imaházat;
1994. február 18-i keltezéssel az Egyházügyi Államtitkárság jóváhagyta a Magyar Baptista Teológiai Fakultás megalapítását, amely abban az esztendőben beindította első évfolyamát 8 diákkal;
1994. április 4-én avatták lelkipásztorrá Papp Dezső testvért Feketegyarmaton;
1994. május 8-án nyitották meg az új imaházat Mákófalván;
1994. szeptember 18-án avatták lelkipásztorrá Gáll Győző testvért Sarvaságon;
1994. november 13-án avatták lelkipásztorrá Gergely István testvért Érmihályfalván;
1994-ben hunyt el Hasas János, a körösrévi körzet lelkipásztora (sz. 1909);
1994-ben a rüschlikoni (Svájc) Nemzetközi Baptista Teológiai Szeminárium Prágába költözött.
- 10 éve** – 2004-ben elhunyt lelkipásztorok: Bartha István (sz. 1929), Kiss László (sz. 1934.), Gergely Pál (sz. 1921);
2004-ben avatták lelkipásztorrá Simon Adrás testvért (márc. 21., Homoródszentmárton);
2004. július 16-án nyitották meg a mocsolyai roma testvérek imaházát;
2004. szeptember 5-én nyitották meg a szilágyperczeni új imaházat.

Összeállította: **KISS LEHEL**

Jó utat 2014-ben! – a szövetség főtítkárának új évi köszöntője

(Folytatás a címdalról)

„Elég azt ismerni, aki ismeri a jövőt.”

„lelkivilágunk változásai a megtett utak”

„ők a mi útitársaink, közös a célunk; támogathatjuk egymást”

Nem tudhatjuk, milyen események várnak ránk utunkon 2014-ben. De nem kell félnünk az utazásban, mert velünk az Úr. Ő ismer minket és mi is ismerjük őt. Nem kell a jövőt ismernünk ahhoz, hogy békességünk, nyugalmunk és reménységünk legyen. Elég azt ismerni, aki ismeri a jövőt. Ő mondta: „*Bízzatok, én legyőztem a világot...*” Ezért, testvérem, jó utat 2014-ben!

Az igazán fontos utak lelki jellegűek. A belső lelkivilágunk változásai a megtett utak. Lelki utazás a gyermekből felnőtté válni, a játékos, nemtörődő ifjúból felelősségteljes szülővé lenni, majd az élet terhei és tapasztalatai alatt bölcs öreggé válni. Hosszú utat tesz meg az, aki bűneiből Jézus Krisztushoz jön, hogy Isten gyermeke legyen. Fáradságos út a lelki nagykorúság útja. Még ugyan nem álltunk ellen a bűnnek „*egészen a vérig*”, de azért benne vagyunk ebben a harcban, míg „*kiábrázolódik bennünk Krisztus*”. Hosszú ez az út, de magasztos vége lesz. „*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy, amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyanoknak fogjuk őt látni, amilyen valójában*”. Ez az út vége. De addig haladjunk tovább, kitarátóan: jó utat, 2014-ben!

Bármerre is visz az utunk, jól haladhatunk. Bátorságot és erőt vehetünk, mert velünk az Úr. Ő mondta, hogy velünk lesz a „*világ végezetéig*”. Pál is tudta, hogy vele az Úr. A hajótörés előtt az Úr angyala mellé állt és kijelentette neki, hogy eljut Rómába. Ez adott neki erőt és bátorságot a helytállásra. De amikor meglátta a római testvéreket, akik eléje jöttek Appia fórumáig és Tres Tabernae-ig, megtelt bizakodással. Amellett, hogy tapasztalhatjuk az Úr Jézus jelenlétét, a velünk utazó testvérek szolgálatából is erőt meríthetünk. Vannak olyan testvéreink is, akik nem csak terhet, hanem bátorítást is jelentenek nekünk. Nem azért, mert tökéletesek, szépek vagy mindig segítőkészek, hanem azért, mert ők a mi útitársaink, közös a célunk; támogathatjuk egymást és közösen meríthetünk annak az erejéből, „*aki megerősít minket*”.

Jó utat 2014-ben!

DR. KOVÁCS JÓZSEF, szövetségi főtítkár

Idézet

„Úgy éreztük, hogy a menny lejött közénk”, írja tudósítónk (9. old.) a zilahi ének-zenenapról jelezve, hogy milyen csodálatos dolog az éneklés.

...A legenda szerint egyszer egy barát elment a kolostorból az erdőre fát vágni. Egy mennyei madár énekére lett figyelmes. Lenyűgözve hallgatta az éneket, aztán gyorsan bevégezte a munkáját, és visszatért a kolostorba. A kapust azonban nem ismerte. Az sem őt, és így nem akarta beengedni. A barát megmondta a nevét. A kapus azt mondta, nem ismer ilyen barátot. Üzent az apátért. Kijött egy ember, akit a barát még sose látott. Hiába mentegetőzött, hogy csak egy órára hagyta el a kolostort, nem akadt egyetlen ember sem, aki ismerte volna őt. Végül valaki emlékezett arra, hogy a kolostorban hallotta azt a történetet, miszerint századokkal ezelőtt egy barát kiment az erdőbe fát vágni, és nyomtalanul eltűnt.

A mennyei madár éneke alatt, amely mintha csak néhány percig tartott volna, emberi számítás szerint századok teltek el.

(Részlet Richard Wurmbrand: *Beszédek a magánzárkában c. kötetéből.*)

Kettős ünnep Nagybányán

Amár jó ideje borongós időt verőfényes nap váltotta fel november 3-án. A gyülekezet több mint kétévi pásztornélküliség után ezen a vasárnapon gyűlt össze új lelkipásztora, János Csaba tv. ünnepélyes beiktatására.

A sok helyről érkező nagyszámú ünnepelő sereget a reggeli órákban a fűvósok akkordjai fogadták. Az áhítaton Bányai Attila helybeli és Mezei Ödön teológus testvér buzdított imára. A további szolgálatokat Módi Miklós lp. vezette, a tőle megszokott, kellemes hangulatot keltő, de az Úrtól kapott külön karizmával. Az énekkar színvonalas szolgálata hangolta a gyülekezetet az igehirdetésre, Pardi Félix lp. a 2Tim 14,1-5. alapján szólt. Az új lelkipásztor felé intézett szavaiból néhány gondolat: az igehirdetésre úgy kell tekinteni, mint egy sürgős dologra: az emberek léte forog kockán; a készülésnek a térdeinken kell elkezdenie. És úgy kell hirdetni, hogy a hallgató könnyen tudjon önvizsgálatot tartani; világosan elhatárolva a rosszat a jótól – bátorítással, vigasztalással béketűréssel.

Módi Miklós tv. a lelkipásztor szenvedésével kapcsolatban hangsúlyozta: szenvedj, amikor a dolgok nem jól mennek, amikor elkéred Istentől az üzenetet, amikor szolgálj (aki nem szenved, annak a gyülekezete és hallgatósága szenved).

A Kiskórus színvonalas szolgálata után János Csaba tv. elmondta: nem könnyű felállni és ígét hirdetni, mert tudja azt, hogy Isten előtt felelős; szolgálata kezdetén mottóul az 1Kor 2:2-t választotta: „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint

megfeszítettéről.” Testvérünk életrajzából láthattuk Isten folyamatos gondviselését, majd hívását a szolgálatra, hogy a nagyváradi és angliai bibliaiskolák után, és a budapesti teológia, valamint nyolc évi kovásznai szolgálatot követően Nagybányára érkezhessen.

A kézzérteles imádkozást a miszsiókerület ötagú bizottsága végezte. Dr. Kovács József az új lelkipásztor szolgálatáért, Módi Miklós a lélek vezetéséért, Nagy István a családjáért, Pardi Félix a gyülekezettel és emberekkel való kapcsolatáért, s ifj. Veress Ernő a gyülekezettel együtt végzendő munkájáért imádkozott.

Köszöntések sora következett.

A lelkipásztorfeleségek nevében Pardi Félixné, a szilagyballai gyülekezet nevében ifj. Veress Ernő lp. szólalt meg. A körzethez tartozó koltói közösség nevében Koncsárd Ottó bölcsességet kívánt a krízishelyzetek kezelésében. Nagy István, a gyüleke-

zet egykori lelkipásztora: „mindig Isten tetszését keressétek, ne a gyülekezetét”. A kovásznai kis csoport az 1Tim 6:12 és a Zsolt 27:14 alapján kettős érzellemmel adta át a körzet üdvözlését, kimondva, hogy „az egyik szemünk sír, a másik meg nevet”.

A délelőtti istentiszteletet Kovács József, a gyülekezet előző lelkipásztora a szövetség üdvözlétével, s igehirdetéssel zárta (1Thessz 2: 1-13). „Egy lelkipásztor beiktatása valóban lehet egy új kezdet a gyülekezet életében. Viszont egy igazi korszakváltás az, amikor Isten új erővel, a Szentlélek újabb kiadásával munkálkodik a gyülekezet életében.”

Az alagsorban megtartott közös ebéd után a kora délutáni órában ismét a fűvósok szolgálata hívogatta a testvériséget az ige köré. Néhány dicsőítő ének után a délelőtről elmaradt köszöntést hallgattunk meg: Szabó Piroska Kispestről, Püsök Anna Aradról, Koncsárd József Koltóról. Nagy Istvánné elmondta: „Nagybányára mindig hazajövünk, első állomásunk volt ez”.

A délutáni istentisztelet a hálaadás jegyében folyt. A bizonyágtételek, költemények, ének-zeneszámok után Nagy István szilágynagyfalui lelkipásztor a 2Kor 9:8 alapján hirdetett ígét, kiemelve az áldások számbavételének fontosságát: „Akinak nincs hálaadó élete, annak a szívével van baj. Az Úr kegyelme képessé tesz az adakozásra és hálaadásra”.

Az Úrnak ezt a kiáradó és képesítő kegyelmét éreztük meg ezen a vasárnapon Nagybányán. **MÁTIS CSABA**

Új imaház Székelymuzsnában

Az október 6-i avatást követően Máté Zoltán, a muzsnai gyülekezet elöljárója válaszolt a kérdésekre.

Hol van Székelymuzsna, és mióta él itt baptista közösség?

MÁTÉ ZOLTÁN: Székelymuzsna egy kis székely falu Hargita megye délnyugati szélén. Szomszédai szász települések, Maros és Brassó megyéhez tartoznak. 1908-ban alakult a baptista gyülekezet. Eltérően sok más, erdélyi baptista gyülekezettől, itt Amerikából hazajött, megtért emberek alapították.

A világ nehéz és kilátástalan viszonyokról beszél. Mégis itt van ez a szép, modern, 100 férőhelyes, új imaház:

– Hívóként tudjuk, hogy nem az a mérvadó, ami birtokunkban van, hogy milyen anyagi forrással rendelkezünk mi, emberek. Hisz Isten hatalmas, és forrásai kiapadhatatlanok. Hitünk és szívünk állapota a döntő.

Milyen szükség hívta életre az építést, hisz volt már imaházuk. Miért nem lett csak felújítás?

– Igen, volt egy 1926-ban épített imaház, ami a külalak és a férőhely szempontjából hasonló. Csakhogy különösen az utóbbi szárazságok megviselték az épületet, repedések jelentek meg a falain. Talajelemzést végeztünk, és kiderült: a fundamentum nem megfelelő. Megbeszélést tartottunk a vezetőségben. Egy valaki jött a javaslattal: bontsuk le egészen, és építsünk újat, amit aztán a vezetőség többi tagja egyöntetűen támogatott.

Hogyan fogadta a gyülekezet a javaslatot és milyen erőforrásokkal bírtak?

– A gyülekezetet meglepte az újjáépítés gondolata. Felmértük, mennyi munkába és pénzbe fog kerülni. A férfiak kijelentették, hogy a munkát önkéntes munkaként elvégzik. Anyagi alapunk ekkor 2000 lej volt, de a gyülekezet minden egyes tagja kijelentette, hogy odateszi, ami szükséges.

Szándékuk hogyan sikerült?

– Miután Istentől megkaptuk a belső meggyőződést, hogy bár váratlanul ért ekkora munka, belevághattunk, és ment minden rendben.

Amikor a derzsi tanács elé tártam a szándékot, őket is meglepte, hisz februárban, amikor afelől kérdeztek, hogy a Tanács mivel segíthet, semmit sem igényeltünk. Most viszont ők is mindent megtettek: a nehézkes,

bürokratikus bozótban utat vágtak.

A gyülekezet az Úr elé tárta, hogy milyen forrásai vannak, és mi hiányzik. Aztán elmondtam a barátainknak. Egy hét sem telt el, már megvolt a szükséges összeg több mint fele. Bizakodva foghattunk neki a bontásnak: férfiak, nők, még az öreg testvérnők és gyermekek is.

Körlevelet küldtem a székelyföldi baptista gyülekezeteknek. Ezt követően folyamatosan érkeztek szeretetteljes adományai. Az aradi 2-es sz. gyülekezet is segített. A falu unitárius lelkésznoje gyűjtést rendezett. A református falutársak is segítségünkre siettek pénzzel és munkával is. A faluból elszármazottak közül is többen adtak, vagy küldték adományait – felekezetre való tekintet nélkül.

A munkások nem napszámosként dolgoztak, hanem mint akik az Úrnak végeznek szolgálatot. Így készülhetett el ilyen hamar: április 29-én fogtunk a bontásnak, és augusztus 17-én a falunapi közös istentiszteletet, ahol Veress Efraim lp. hirdette az ígét, már az új imaházban tartottuk. Mi ezért Istennek adunk hálát, és minden segítőnknek köszönetet mondunk.

Hogyan tapasztalták meg az Úr oltalmát, kegyelmét az építés során?

– A magunk részéről megtettünk

mindent, amit tehettünk. Önkéntes munkavégzésre megkötöttük a szerződést a dolgozókkal. Biztosítottuk a munkavédelmi felszerelést, bakan-csot, sisakot. Balesetbiztosítási szerződéseket kötöttünk. Heti három összefogó alkalmakkal és azon kívül is folyamatosan hálát adtunk a jó előmenetelért, és kértük Isten további segítségét, bölcsességet a vezetőknek és oltalmat minden dolgozónak.

Október 6-án 10 órától, az imaházavató istentiszteleten kikkel ünnepelt együtt a gyülekezet?

– A megnyitó istentisztelet eltolódott október 6-ra. Szükség volt a megpihenésre, és hogy a meghívottak beilleszkedjenek az alkalmat a programjukba.

A körzeti fúvószenekar játéka fogadta az ünneplő sokaságot. Több mint 20 környékbeli településről érkeztek vendégek, valamint Magyarországról is. Az adományozók nagy részének képviselői eljöttek. Jelen volt a falu segítőkész lakossága, a helyi egyházak és a falu hivatalos képviselői. Újvárosi Katalin unitárius lelkésznoje igei üzenetében a „templom” bibliai értelmezését fejtette ki, Moldován Radu református lelkész a biblikus gyülekezetet körvonalazta. Zoltáni Csaba polgármester közösségépítő beszédet mondott. ➔

Székelyhíd – Isten kegyelméből október 20-án délelőtt bemerítési ünnepélyre került sor a székelyhídi gyülekezetben. Istennel kötött örök életre szóló szövetséget Nyika János testvérünk, aki – engedelmeskedve a bemerítésre szóló hívásnak – nyilvánosan is Krisztus mellett pecsételte el életét. Igét

hirdetett Balla Frigyes gyülekezetvezető testvérünk, majd a bemerítés szolgálatát Fazakas György diószegi lelkipásztor testvérünk végezte. Áldást kért gyülekezetünk legújabb tagjának döntésére Szabó András, a helyi gyülekezet ügyvezető lelkipásztora. Az ünnepi alkalom után úrvacsorához járult a gyülekezet. Kívánjuk, hogy a mi Urunk irányítsa testvérünk életének minden egyes napját és adjon neki kitartást a nehézségekben is, hogy mindvégig hűséges maradjon a bemerítés vizében tett ígéretéhez!

(Csorján Barnabás)

Gyalu – Ismét bemerítésre került sor Gyaluban szeptember 1-én, azon a cigány testvérek között, akik román nyelven imádják Urunkat. Alkalmi igehirdetéssel Borzasi Pál (Magyarlóna) szolgált az ApCselekedetei 16,19-34 alapján, a bemerítést Máté Miklós, a gyülekezet ügyintéző lelkipásztora végezte. A fehér ruhások nevei az első sorban balról jobbra a következők: Dioszegi Ecaterina, Boros Veronica, Stoica Ana, Stoica Andreea. Második sor: Nonica Maria, Herki Laura, Viski Mihaela, Muza Maria. Harmadik sor: Nonica Zoltan, Boros Karoly, Viski Tiberiu, Viski Rafael, Mate Stefan. Az Úr tartsa meg őket a kegyelemben és tegye őket példás életű lélekmentőkké. (B.P.)

Szakasz – Örömnepünk volt október 20-án, amikor a szakaszi kultúrotthonban újra megmozdult a víz. Tavaly volt az első bemerítés ebben a faluban, amikor a két alapító tag merített be, és most hét fehér ruhás követte az Úr Jézust: öten a szakaszi, ketten pedig az ákosi gyülekezetnek lettek a tagjai. Király Tibor ny. lp. testvér hirdette az igét a népes hallgatóság előtt, a bemerítést Szűcs Sándor lp. végezte. Szolgált a szatmári

gyülekezet fúvószenekara, a fiatalok és az ákosi testvérek énekekkel és bizonyágtevésekkel. Isten adjon lelki növekedést az új tagoknak. ...Ezt a missziót az ákosi testvérek kezdték és hűségesen kitartottak, rendszeresen járnak oda hetente kétszer összejöveteleket tartani. Isten megjutalmazta munkájukat. Háznál gyűlnek össze és azért imádkozunk, hogy Isten adjon még megtéréseket és rendeljen ki imaházat is. (Sz. S.)

A rogériuszi ébredési konferencián kérdeztük testvériünket megtérése történetéről:

Simon Teofil (fotónkon): Nem szívesen emlékszem az elveszett állapotomra, szükségét látom ennek, hogy elmondjam, honnan emelt fel engem Isten.

Hívó szülőkkel áldott meg engem Isten, hívó családban növekedtem, eljártam imaházba, ismertem a Bibliát, és az ima sem volt idegen számomra. De ahogy kezdtem nőni, a világ jobban és jobban vonzott engem és annyira, hogy fiatalemberként már teljesen elidegenültem az imaházról és a hívó társaságtól. Bűnben éltem, bűneimnek a rabja lettem, és majd nagyon hamarosan felfedeztem, hogy nincsen öröm bennük.

Majd feleségemet megismertem ebben az állapotban, és 2011-ben született a kislányunk, Lara. És szülő lettem, ez új érzéseket hozott számomra, és azt hittem, hogy ez majd betölti az életemet, de csak üres és céltalan maradt az én életem.

Mind gondoltam arra, hogy szükségem van nekem is változásra, és elhatároztam, hogy fogom olvasni a Bibliát. Többször is akartam hozzáfogni, de valami visszafogott és nem sikerült. Majd egy este nagyon le voltam törve, és kezembe vettem a Bibliát, és ahogy elkezdtem olvasni, úgy éreztem, hogy

Isten jelen van, és ismerős volt számomra ez az érzés. Máskor is éreztem Istennek a hívását, és nemet mondtam akkor.

Persze egy kicsit más volt most, az én bűneim nagyon rámnehezedtek, s lehet, most először éreztem, mennyire súlyosak voltak azok. Rájöttem arra, hogy egy akadály voltam Isten munkájában. Az én bűneimnek a terhét úgy éreztem, mintha nem is lenne bocsánat ezekért.

Nagyon letört voltam, nagy bűnbánatban voltam, és imában Istenhez fordultam, és megkértem, hogyha van számomra megszabadulás és bűnbocsánat, én átadom Istennek az életemet, úgy teljesen, ahogy van, és nem akarok semmibe belekapaszkodni a múlt életemből.

Csodálatos volt az, hogy megéreztem az Isten válaszát nagyon hamar, és nem tudtam teljesen megérteni, vagy elmagyarázni, hogy mi történt velem, de azt tudtam biztosan, hogy az én bűneim meg vannak bocsátva... Úgy éreztem, hogy egy új teremtettség vagyok.

Miután döntöttem, azelőtt éjszakán, még nem tudtam, hogy mondjam el a szüleimnek, vagy a családomnak. Amikor a feleségem megkérdezte, hogy nem mennék-e el imaházba, én igent mondtam, és azon a vasárnapon eljöttünk ide a rogériuszi imaházba.

Apukám prédikált és a végén volt egy meghívó. Erre nem számítottam. Olyan gondolataim voltak, hogy hát nem így fogom ezt, hanem otthon, de csak nem tudtam megtenni, hanem azt mondtam, hogy akarom nyilvánosan ezt mutatni, és felnyújtottam a kezeimet, és úgy tudta meg apu is, meg mindenki és így tettem nyilvánossá, hogy megtértem.

Egy hónap múlva történt a bemeztetése, itt a rogériuszi imaházban. Azóta is Isten munkálkodik az én életemben, megpróbált, megerősített, és nem tudom pontosan, hogy mi a terve, milyen terve van Istennek velem, de szeretném, hogy örömmel elfogadjam, bármi is az. És hálát adok az Úrnak, hogy kegyelmet találtam, és azért is adok, hogy tart az ő kegyelme.

Új imaház Székelymuzsnában (Folytatás az 5. oldalról.)

A Hajnalcsillag alapítvány vezetője, Nyári Jenő, aki anyagilag támogatta az építést, most szellemi töltettel gazdagította ünnepszünkét. Az istentiszteletet követően szeretetvendégségre került sor, a helyi kultúrotthonban több mint 270 személy fogyasztotta el az testvérnők által készített ebédet.

Isteni közreműködésnek tartom azt is, hogy az erdélyi turnén levő székesfehérvári Tóka Szabolcs orgonaművész testvér a vasárnapi szabadideje kitöltésére épp Muzsnát választotta, és gyönyörködhettünk orgonajátékában. Isten azzal is megajándékozott, hogy a törekeny egészséggel bíró id. Veress Ernő nyugalmazott lelkipásztor testvér, az erdélyi magyar baptista szövetség tiszteletbeli elnöke hirdette a szent ígét. Összegezve:

nemcsak az építés során volt velünk az Úr, hanem a megnyitó ünnepségen is érezni lehetett az Ő szent jelenlétét.

Mérföldkőnek tekinthető ezen erőfölkötti vállalkozás...

– A gyülekezetben a testvérek összekovácsolódtak. Mindenki érzi, hogy része van az építésben: ő is tett azért, hogy ez létrejöjjön. De hiszem, hogy nemcsak ennyi, mert Isten is benne van az ügyben. Isten pedig semmit sem tesz céltalanul.

A felszólalók taglalták az új imaház rendeltetését, pl.: „Nagyobb lesz a második ház dicsősége az elsőnél“ (Agg 2, 9.) Ön hogyan látja, mi az új imaház közösségének küldetése?

– A világban még élnek ugyan a vallásos ceremóniák, de elalvóban van a Jézus Krisztusban mint Megváltó-

ban való elmélyült hit. Mi hivatásunknak tartjuk életünkkel és szavainkkal is belekiáltani ebbe a világba: nem a külsőség adja Istennek a tisztességet, hanem a Krisztusnak engedelmes, megtérő szívű ember. Ehhez pedig vissza kell menni, túl a hagyományokon, a Bibliához.

A korábbi imaház olyan időben épült, amikor minden keresztény felekezet jól működött a maga nemében. Az emberek látogatták a templomot. Később mindenki szenvedett a rendszer miatt. Most ez a ház, amellelt, hogy helyet ad imádkozó embereknek, óhajtjuk, hogy testi és lelki gyógyulások, szellemi felszabadulások, Isten jelenlétének színhelye legyen. Az Ő irgalmából mindez lehetséges!

Lejegyezte: MÁTÉ IMOLA

Egy maradjon meg: *a szeretet!*

Az illusztráló fotók a szalárdi kórustalálkozón készültek.

Férjem kedvenc süteményét, a leveles tésztát, éveken át tanultam elkészíteni, hogy nevéhez méltó legyen a kinézete és az íze is. Volt, hogy a körülmények nem voltak adottak, volt, hogy valaki, aki megkóstolta, megjegyzést fűzött hozzá, hogy nem elég leveles – ez is, az is visszahúzott.

Én mégsem adtam fel! A receptet nem cserélgettem, hisz azt anyósomtól kaptam, s azt a mércét akartam elérni. A kitartásban, az újrakezdésben, a férjem iránti szeretet és az ő bátorítása segített, aki mindig látta azt, hogy van fejlődés, és egyszer ez is „tökéletesen jó” lesz.

Visszanézve az elmúlt évre, fontosabb dolgokban is láthatjuk, hogy jobban, bölcsebben tehattuk volna. Talán kudarc, bűn, fájdalom is van mögöttünk. Isten ígéje ezt mondja: *„nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”* (Fil 3:13-14)

Eszembe jutnak az igei gondolatok.

Felejtsük el:

1) A megbocsátott bűnöket. Tanuljunk hibáinkból, bűneinkből. Utána engedjük, hogy a Krisztus vére törölje el azokat teljesen. Ő nem emlékezik többé róluk. Mi is így kell tegyünk.

2) A másoktól kapott sebeket, sérelmeket. Nézzünk szembe velük, minden igyekezetünkkel próbáljunk meg békességben lenni másokkal, rendezzük, amit kell! Ami nem rajtunk áll, azt engedjük el. Engedjük át Istennek!

3) Az aggodalmat. Isten jelenlétét ígérte nekünk. Tegyük félelmeinket újra Isten kezébe. Ismerős a mondás: „Az aggodalom vége a hit kezdete”. Ragadjuk meg ezt a kezdetet most is!

Éljük meg a jelent: *„amelyek előttem vannak, nekik dőlve”*. Vannak előttünk célok, Istentől kapott ígéret, „álom”? Nézzünk Jézusra és az előttünk álló nyitott kapura, amelyet tőle kapunk ebben az évben: új esélyt a kapcsolatban, időt, amelyet jobban beoszthatunk, lehetőségeket, melyeket jobban kihasználhatunk.

A jövőben a célt lássuk: Mindezekkel miért is akarunk nyertese lenni? Kinek is akarunk tetszeni? Motiváljon minket az Isten iránti mély szeretet, amely segít felállni, ha elestünk, újra nekifeszülni, ha ellankadtunk, és futni... *„egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának, a Krisztus Jézusban adott jutalmáért”*.

Az ünnep közeledtével megint sütni fogok. Szeretnék mindent elfelejteni, ami eddig nem sikerült. Csak egy maradjon meg: a jól, ill. a kevésbé sikerült sütemények által is: a szeretet! Ennek kell nekifeszülni. Ez a szeretet a jutalom is! Ilyen egyszerű...

Boldog, új kezdetet minden testvérnőnek!

BUDAI LAJOSNÉ EVÓDIA, a Nőszövetség elnöke

„Egy hangszer hadd legyek”

I. Ének-zene nap gyermekeknek – 2013. november 16., Zilah

A Zsoltárok könyvét átszövi az a gondolat és felszólítás, hogy dicsérjük az Urat, énekeljünk az Úrnak. A 146. zsoltárban „Dicsérem az Urat, amíg élek; éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok” – éneklí a zsoltáros. Így énekeltek mi is, több mint 450-en, november 16-án Zilahon, amikor először került megrendezésre a Vasárnapi Iskolai Szövetség és a zilahi gyülekezet szervezésében az első ének-zene nap gyermekeknek.

A szeretetteljes együttléten a szó, a ritmus, a dallam és a hangszerek összhangja egy célt szolgált: Urunk magasztalását. Pardi Matildnak, a VISZ elnökének kedves köszöntése után Virág Tibor GYEK-munkás a Zsolt 8,2-5, Sallai Jakab lp. a Mt 21,15-16 alapján buzdított imádkozásra.

Kiváltság volt számunkra, hogy a békési (Mo.) Lisztes család, Tibor és Piroska, valamint a gyerekek és két fiatal fiú, Somogyi Zsigmond és Timár Ádám szolgált énekekkel, zenei kísérettel és tanítással, valamint igei üzenettel a nap során.

A délelőtti folyamán

12 csoport (a zilahi kiscsoport, Ipp, Nagybánya és Koltó, Arad-Kisszentmiklós, Szatmárnémeti, Nagytalmács, Kraszna, Érszöllős, Kémer, Széplak, Mihályfalva) dicsőítette az Istent régi, jól ismert vagy új zeneszámokkal. Dob, zongora, trombon, cselló, hegedű, furulya, gitár, szaxofon, csörgődob, fuvola, klarinét, mandolin hangjain szállt fel az ének, a dicséret és a legfontosabb hangszere, a gyermek ajkain, ahogyan azt majd a tanítás is hangsúlyozta. A gyülekezet is aktívan részt vett az egyes szolgálatokban, hisz dúdolván, halkan vagy félhangosan bekapcsolódott az adott csoport éneklésébe.

Játékról sem feledkeztek meg a szervezők: jutalomnak örvendhetett sok kis- és nagy gyerek. A délelőtti csoportok szolgálata után finom tea, kávé, kalács mellett közösséget ápolhattunk, ismerősök, barátok örülhettek egymásnak.

A szünetet követően

Lisztes Tibor interaktív előadása tanított bennünket a zene létjogosultságáról, az ember és a gyermek mint

hangszer-létmódjáról, és Istennek a gyerekekre, felnőttekre vonatkozó tervéről. Az előadó gyakorlati példákkal, illusztrációkkal szemléltette, a gyermekek számára is érthetővé tette, hogy mi is a hangszer létmódja és célja: a hangszer az ének-zene megszólaltatására való; általa egy mondanivaló érthetővé válik, amit különben szavakkal nem tudnánk formába önteni. Majd részletezte a hangszert használó „ismérveit”, hogy kihívást intézzon a hallgatóság felé: Kinek a kezében akarok hangszer lenni? Válaszában arról szólt, hogy Isten mint tökéletlen hangszereket használni akar kit-kit a maga helyén, hogy az ő országa kiteljesedjen. Ezt követően Borzási Pál lp. vezetett közös imában; azért imádkoztunk, hogy „lehangolódott” életünk átfarmódjon Jézus képmására.

Igazi kuriózum és élmény volt a délelőtti záró momentuma, a Lisztes Piroska karnagy által vezetett kóruspróba és zeneóra. Örömmel és szívből énekelte a több mint 400 tagú kar a háromszólamú zenedarabokat. Úgy

éreztek, hogy a menny lejött közénk! Ebédkor a zilahi testvérek odaadással elkészített finom ebédjét fogyaszthattuk el, majd újra ápolhattuk kapcsolatainkat.

Délután 4 órakor kezdődött

a zenés istentisztelet, melynek keretében folytatódott a vasárnapi iskolai csoportok szolgálata, „fellépett” a rögtönzött nagykórus, és hangzott az evangélium is. A 11 helységből (Szilagybála, Nagybánya, Kraszna, Magyargorostló, Szilágypercesen, Nagyvárad-Rogériusz, Szilágykerked, Hadadnásd, Szentkirály, Zilah) érkezettek örömmel dicsérték az Urat énekekkel, zenészámmal, gyönyörködhettünk pengetős zenekar és csengőkar játékában is.

Lisztes Tibor evangélizációs szolgálata a gyerekek világából vett példákkal világította meg a megtérés szükségességét, hangzott a felhívás az újramezdésre, az újbóli odaszánásra.

A gyermek- és tinicsoportokat kísérő tanítók felé Pardi Félix lp. a Mt 18,5 alapján szolgált. Többek között hangsúlyozta, hogy az egyszerűség, az alázat, a bűnbocsátó lelkiület a tanító sajátja.

Visszatekintve: olyan konferencián vehettünk részt, ahol egész nap Jézusnak énekelhettünk, ahol minden Isten dicséretéről szólt. Alkalom volt lelki töltkezésre, zenei tudásunk gyarapítására, kapcsolatápolásra. Tanultuk a zene szeretetét is, hisz az ének-zene tanítása eljutott a szívekhez.

Hazafele a gyermekek a tanítóknak szegezték a kérdést: Mikor lesz a következő Ének-zene nap?

MÁTÉ IMOLA

A hangszer létmódja és célja az ének-zene megszólaltatása; általa érthetővé válik egy mondanivaló, amit szavakkal nem tudnánk formába önteni.

TELEK-találkozó

A szilágynagyfalui imaházban gyűlt össze a mintegy 50 vendég november 8-án.

A tiszántúli és erdélyi lelkimunkások találkozója 2013. november 8-10. között zajlott Erdélyben. Ez a 24. és 25. összehívott találkozó volt, mivel a márciusi szélsőséges időjárás megakadályozta a tavaszi együttlétet. Ezúttal verőfényes, meleg napokkal áldott meg bennünket az Úr.

Péntek reggel a szilágynagyfalui baptista imaházban gyűlt össze a mintegy 50 körüli vendég. A helyi lelkipásztor köszöntése és imára való buzdítása során megismertedtünk az egész hétvégi találkozó központi témájával, ami „*A lelkipásztor és a gyülekezet kincsőrző hivatása és felelőssége az értékvesztésben lévő világban*” címet viselte.

Indításképpen Papp Dániel testvér szolgált, amellyel ráhangolódunk a témára, megteremtve a jó alapot az igehirdetést követő fórumbeszélge-

tésre, véleménycserékre. Ezek közül néhány értékes gondolat: Az Őszövettségben először a templom kincseit vitte el az ellenség; ma is ez történik (*Dobos Péter*). A világban élve és értékekkel rendelkezve kerestem az igazi kincset. Erről szólt az életem, de amióta megtaláltam, szeretném megőrizni azt (*Bézi Sándor*). Néha a veszteség ébreszti rá az embert a kincs nagyságára (*Rajna Ottó*). Értékeinkkel nem a múltat őrizzuk, hanem a jövőből/jövőért élünk és szolgálunk (*Katona László*). Az üdvösség részünkről kis befektetéssel létre jött nagy érték (*Karancsi Csaba*). Vannak gonosz „kincsek” is, amelyek megakadályoznak minket abban, hogy Isten használjon (*Kajcza János*). Az ellenség hamisítja, és lehet ragaszkodni a hamisítványhoz is anélkül, hogy tudnád (*Borzási István*). A család nagy érték, védeni kell,

például a családi áhitatokkal is (*Veress Efraim*). A bibliafordításaink és keresztyén énekeink nagy értéket képviselnek (ifj. *Veress Ernő*). Gazdasági válságok idején felértékelődnek az emberi kapcsolatok (*Albert I. Zsolt*).

A szombatot és vasárnapot már három helyen – Nagyfaluban, Margittán és Magyarokasapuzson – folytattuk, ahol még jó lehetőség nyílt a téma bővítésére, körüljárására. A magyarországi vendégesztvőreknak alkalmuk volt kihasználni ezt a hétvégét, hogy szolgálataikkal gazdagítsák az erdélyi gyülekezeteket, és kincseket gyűjtöttek a mennyei „bankszámlákra”.

Áldás volt meglátni, hogy mennyi értéket helyezett el Isten közösségeinkben. Ezeket ismerjük fel, értékeljük, védjük, és legyünk mi is értékteremtők ebben a gyorsan változó világban. (*Szabó Róbert*)

BIHAR: a felhívásnak igyekeztünk eleget tenni

„...tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért” (1Tim 2,1-4)

Ennek az Istentől származó apostoli felhívásnak igyekezett a bihari gyülekezet testvérisége eleget tenni. Májusban Izráelért imádkoztunk, június végén Amerikáért, júliusban Biharért, augusztusban Magyarorszáért, szeptemberben a romákért és december 1-én, vasárnap délután, Romániáért. Ezek azon alkalmak, melyek nem szokványos ünnepélyei a baptista gyülekezeteknek.

Nagy lelkesedéssel készültünk ez utóbbi alkalomra is. Néhány éneket román nyelven énekeltünk: Aceasta e ziua Domnului, Cât de bine mă simt cu aleșii Domnului, Domnul m-a

găsit, Te-am ales, Mărire Ție Isuse, Aș vrea să zbor – Szász Attila és Varga Otilia vezetésével. Igyekeztünk a gyülekezetet ráhangolni a Romániáért való könyörgés fontosságára és szükségességére.

Albert I. Zsolt lp. testvér a Jer 29:4-14-ből olvasott és kiemelte:

1) Személyes üzenet szólt a 4-5. versből: „*Építsetek, ültessetek*”, ne egyétek magatokat a múlton.

2) Családi üzenet a 6. versből: „*házasodjatok, szaporodjatok*”.

3) A társadalomnak szól a 7. vers, ami aranymondatát is képezte az igehirdetésnek: „*fáradozzatok az ország jólé-*

tén, könyörögjétek érte az Úrnak, mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek”.

4) Áldott jövőképet adnak a 8-10. versek: „*meglátogatlak, visszahozlak*”.

5. Áldott közösséget mutatnak az Úrral a 12-14 versek: „*megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek*”. Legvégül kéz a kézben énekeltük a „*Kívánunk mi együtt mennybe menni*” kezdetű éneket.

Személyes, családi, gyülekezeti és társadalmi felelősségeink elől nem menekülhetünk el következmények nélkül. A mi megtartó Istenünk ad erőt feladataink betöltésére. Vállaljuk akaratára szerint, az Ő dicsőségére! (*Sz.A.*)

Köszönetnyilvánítás – *Hálás szívvel nyugtázzuk a Szilágycsehi-misszióra küldött céladományokat, (a decemberi lapszámban közölt lista kiegészített változata):* Muzsna 200 lej, Sepsiszentgyörgy 550, Lupény 300, Pürkerec 150, Nagyvárad-roma 450, Nagyvárad-Betlehem 1000, Nagyvárad-belváros 3000, Ágya 100, Érmihályfalva 1000, Kalotaszentkirály 500, Kovászna 140, Kraszna 1710, Marosvásárhely 200, Radnót 150, Sepsibükszád 60, Torda 400, Újös 300, Szilágyperecsen 2000, Csíkszereda 100, Szilagybagos 1000, Szilagysomlyó 500, Kémer 1200, Szilagyballa 1800, Goroszló 700, Diósd 150, Szalárd 800, Fugyi 200, Gyanta 1000, Remete 500, Tóti 150, Gyergyószentmiklós 150, Érszöllős 600, Margitta 400, Micske 300, Kolozsvár 1100, Fenes 460, Négerfalva 100, Jánosfalva 100, Kiskapus 400, Erked 1000, Egrespatak 670, Arad-belváros 400, Kibéd 100, Angyalkút 300, Vajdahunyad 283, Homoródszentmárton 170, Nagybánya 500, Brassó 500, Szatmárnémeti 2000, Ürmös 158, Varsolc 300, Szamosújvár 350, Nyárádmagyaros 253, Ipp 600, Nagyvárad-Rogériusz 1000, Berettyószéplak 500, Bihar 1200, Tamási 1150, Erdőszentgyörgy 200, Bősháza 100, Szentkirály 300, Szamosardó 300, Hadadnásd 800, Szilágynagyfalu 2000, Panit 200, Lecsmér 300.

Könyvbemutató

Balaton Zoltánné Koszta Vilma versgyűjteményének bemutatója volt november 10-én, vasárnap, a délutáni istentiszteletet követően. Este nyolctól a Nagyvárad-Belvárosi gyülekezet konferencia terme zsúfolásig megtelt érdeklődővel.

Dal a csodakertről

(A kötet címadó verse)

Egy csodakertről olvastam egyszer.
Bemehetett oda minden ember.

Különleges, híres volt ez a kert,
Ki, amit akart, ott mindent fellelt.

Pihenőt talált árnyas fák alatt,
Százféle gyümölcs, ínycsiklós falat.

Kövében arany, tavában gyémánt.
Ingyen vehetett mindent, mit kívánt.

Pompás gyümölcsseit ehette,
Pazar virágait szedhette.

Megfigyeltem, hogy e csendes kertbe
Mindenkit csak egyszer engedtek be.

De este, ha szürkülni kezdett,
A csodakertből távozni kellett,
Éspedig, fájó, de üres kézzel,
Semmit a kertből nem vihetek el.

Leszállott a nap, indult ki a nép.
A nagy kertész szolgálja odalép:
„Mit viszel, mutasd!” „Egy gyümölcs csupán.”
Visszadobta, s mehetett azután.

Jött a másik: „Hát te mit viszel?”
„Csak egy kövecske.” „Nem viheted el!”
Így jöttek sorban, minden ott maradt.
Zúgolódó is, nem mondom, akadt.

Majd jött egy ifjú, dalolva szépen.
Valami írás volt a kezében.

Zengi a kert a dallam árját.
Gyorsan ketten is az útját állják.
„Mit viszel, mutasd, mi van a kezében?”
„A kert Urát szedtem dicséretbe,

Ki ennyi szépet, jót tudott adni,
Az ő nevét dicsérve megyek ki.”

Nem vették el tőle, kivihette,
Mert ezt a kert uráért tette.

Leszáll az este, mi is elmegyünk.
Az életkertből el annyit viszünk,

Mennyi dicséret szívünkben fakadt,
Amennyi jótett Jézusért akadt.

Lassan elmegyünk, senki nem marad.
Kitelik éltünk és leszáll a nap.

Elébünk áll a halál: „Mit viszel?”
Minden itt marad, nem vihetjük el.

De egyet igen, egyet elviszünk:
Csak azt az egyet, mit Jézusért teszünk.

A mintegy két és félórás programot Szűcs Tibor, a verseskötetet megjelentető Szűcs-Family kiadó igazgatója vezette, aki örömeinek adott hangot, hogy gondozásukban egy régóta várt kiadvány láthatott napvilágot. Jelen volt a költő két lánya, Viola és Ibolya családjukkal együtt.

A költő életrajzát kisebbik lánya, Ibolya ismertette, aki több verset is kívülről előadott. Viola lánya is emlékezett: „hálás vagyok az Úr iránt, hogy megvalósult a versek kiadása, és azokért, akik megveszik, és misszióba kerül, áldássá lesz”.

Szakavatottan beszélt a versekről Buzle Klára irodalomtanár, felcillantva azok rejtett értékeit, a sorok dallamosságát, a szép rímeket, az apró természeti képeket. Kiváló megfigyelője volt az életnek, 103 éves lenne most, és köszönjük, hogy köztünk lehetett – mondotta végül.

Méltatta még Megyesi József, a költő valamikori lelkipásztora, felelevenítve a Balaton családdal hármában, az '50-es évek szilágysági gyülekezeteiben tett látogatásukat. Ugyanakkor ajánlotta, hogy a lírai szavak kapjanak ma is kellő súlyt az istentiszteleteinken.

Az emlékezők sorát Bálint Ibolya folytatta, elmondta, hogy milyen nyomot hagyott az életében. Jellemezte a szerénység, egyszerűség, olyan vonalat képviselt, amit ma kevésbé hangsúlyoznak.

Balaton néni 1910-ben született Nagyszalontán. Első versét nyolcévesen írta, annak kapcsán, hogy neki nem jutott szavaltat a vasárnapi iskolában. Versíró hajlamát titokban tartotta. Miután megtanulta a verseket, a papírlapokat elcibálta, nem akarta, hogy kiderüljön a személye, talán mert szegények voltak, és megvetettnek érezte magát. 14 évesen cselédlánként kezdett szolgálni Váradon. Továbbra is titokban versel, már istentiszteleten is szavalták verseit. 22 éves volt, amikor az akkori ifjúsági lelkipásztor, Bordás István felfedezte, és bátorította az írásra. 1936-ban lépett házasságra Balaton Zoltánnal. Két lányuk és egy fiuk született. A Várad-hegyen laktak, onnan jártak be a Körös-parti magyar imaházba. 1981-ben költözött a vágya vágyott menyjei hazába. Utolsó versének *A méhecske* címet adta, „Így vagyok én is, csak nézem, / A fáradtság súlyát érzem. / Vágyom az örök hazába, / A menyjei nagy kaptárba.” (Sz.L.)

Az ifjúsági szövetség elnökének új évi köszöntője

Egyenesen előre 2014-ben is!

Ausztrália címerében két őshonos állat látható: egy kenguru és egy emu. Egy hagyomány szerint azért ezek az állatok kerültek a címerre, mert az ausztrál nép előremenetelét, fejlődését szimbolizálják azzal, hogy ez a két állat nem, vagy nagyon nehezen tud hátrafelé lépni.

Emlékeztessen ez bennünket is az új év elején arra, hogy Jézus követőiként kitartással fussuk meg az előttünk lévő életutat. Még nem vagyunk a célnál, ezért teljes erőbedobással haladjunk előre! Semmiképpen nem állhatunk meg! Nem szabad még lassítanunk sem! Ha meghátrálunk, elveszünk!

Pál apostol személyes tanúságtételével bátorít bennünket: „*Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért*” (Fil 3:14).

Lendüljünk újból neki a célnak, és életünk teljes odaszánásával fussunk egyenesen előre. Ne engedjük, hogy a kényelem, a közömbösség és a rémítő hírek megtántorítsanak bennünket. Ha szükség van rá, vállaljuk az úttörő szerepét is.

Merjünk előre lépni, ne féljünk, és ne habozzunk, hiszen Isten az, aki megnyitja előttünk a bezárt ajtókat. Valaki egyszer azt mondta: „a múltat nem tudjuk megváltoztatni, az már történelem; de a jövő egy lehetőség, ahol bebizonyíthatjuk azt, hogy tanultunk a múlt hibáiból”.

Tehát, csak egyenesen előre 2014-ben is! Nézzünk Megváltónkra és járjunk hitben!

SZABÓ LÁSZLÓ, EMaBISz elnök

Meghallgatta az Úr a hozzá fohászzkodókat, és nem volt havazás december 14-én a Hargita Táborban. Sokan meghallották a felhívást, és székely testvéreink nagy számban jelentek meg ezen a szombaton, hogy a Tábor ebédlőjének a cserepezésében önkéntes munkával vállaljanak részt. Körülöttünk mindenütt hótakaró és nagy hideg, de ez nem volt akadály. És jöttek..., jöttek több mint hatvanan, mindhárom megyéből: Kovászna, Maros és Hargita megye. „*Az egy akarat, az egy indulat hatalmas művet visz véghez*”, mondja egy kis ének. Ennek tanúbizonysága ez a nap, hiszen néhány óra alatt felkerült az összes cserép a helyére, be lett fődve az épület. Ez csodálatos! Áldja meg az Úr a szorgos kezeket! Köszönjük az Úrnak, hogy mindezt véghezvitte eszközei által. Legyen az Övé a dicsőség! (*Veressné Ady Anna*)

Az emberek keménysége is kihívást jelent

Pár hónapja írtunk arról, hogy **Dobozi Rebeka** (Kémer) Gyergyóba költözött, missziós célból. Szerettem volna jobban megismerni őt, a történetét, hogy hogyan is vezette őt az Úr, és milyen szolgálatokat bízott rá. Az alábbi interjúban választ kaptam a kérdéseimre, s velem együtt mindannyian megismerhetjük.

Gere Leona: Kérlek mutatkozz be, mesélj kicsit magadról.

Dobozi Rebeka: A nevem Dobozi Rebeka, 19 éves vagyok és a kémeri baptista gyülekezet tagja. Jelenleg Gyergyóban lakom, mert úgy győződtem meg Isten akaratából, hogy hat hónapra ide kell jönnöm missziózni. Tudni kell rólam, hogy nagyon boldog vagyok, mert Isten gyermekévé fogadott és naponta tapasztalhatom az ő áldásait. Van egy öcsém és egy szerető családom, akikért nagyon hálás vagyok.

Hogyan, mikor ismerted meg az Urat?

– Az Urat egy kedd este fogadtam be a szívembe, 2008-ban. Akkor este nagytatámnál voltam, aki elmesélte nekem nagynéném és nagybátyáim megtérésének történetét. Mindig szerettem történeteket hallgatni, és ekkor is nagy érdeklődéssel figyeltem. Miután tatám befejezte a mesélést, megkérdezte tőlem, hogy nem szeretnék-e én is ehhez a nagy családhoz tartozni, hogy az Úr Jézusban is egy család legyünk, ne csak fizikailag. Ezután felolvastott egy igeverset, a Jelenések 3:20-at: „*Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.*” Ekkor éreztem, hogy eljött a pillanat, amikor döntenem kell, és akkor este megvallottam bűneimet, felszabadultam azok terheitől, és behívtam az Úr Jézust a szívembe.

Mikor értetted meg, hogy erre a szolgálatra hívtak el az Úr?

– Az idén tavasszal volt egy missziós toborzó Szilágyságban, ahol a székelyföldi misszióba hívogattak munkásokat. Ekkor én is jeleztem, hogy akarok az Úr szőlőjében munkálkodni, és miután elbeszélgettem Novák Zsolt testvérrel, megtudtam, hogy lehetőség van Gyergyóban a szolgálatra, írni és olvasni tanítani a felnőtt romákat. Nem hagyott nyugodni az Úr Lelke. Sok ima és harc közben kértem, hogy Isten mutassa meg, hogy ezt nekem kell-e végezzem vagy sem. Végül egyértelmű vezetést kaptam, hogy ide kell jöjjenek Gyergyóba misszióba.

Nehéz volt igent mondani a hívásra?

– Kértem jelet is és ígéret is kaptam, ami mind arra készítetett, hogy engedelmességek a hívásnak. A jelet

megkaptam, ami számomra egy csoda volt, viszont nem kaptam teljes békességet efelől. Komoly harcomba került, amíg ki tudtam mondani, hogy igen Uram megyek, mert ehhez szüleim részéről is meg kellett kapjam a békességet, hogy elengednek és a jövődöbelim részéről is, mert pont ebben az időben kérte meg a kezem.

Miről kellett lemondanod, miket kellett feladnod azért, hogy Gyergyóba költözz és ott szolgálj?

– Le kellett mondanom az otthoni létéről, mert az ezt megelőző időszakban is távol voltam a családtól a tanulmányaim miatt, és örültem, hogy újra otthon lehetek, továbbá ott kellett hagynom a Kémeri Gyülekezetet, az ott végzett szolgálatokat, a barátokat, az ottani ifjúságot. Ezen kívül fel kellett adnom azt a tervemet, hogy elmenjek Magyarországra dolgozni.

Mesélj a szolgálataidról, arról az új helyzetről, amibe kerültél.

– Délelőttönként 19 felnőtt, megtért roma testvérrel tanulunk írni és olvasni, esténként pedig bekapcsolódom a gyülekezeti életbe, tudniillik nagy a körzet és minden este más-más helyre megyünk szolgálni. Ezenkívül napközben is vannak szolgálatok, például beteglátogatás, bibliaosztogatás és hasonlók. Az elején szokatlan volt minden és új, de mivel szeretem az új dolgokat, hamar belejöttem. Szerető testvérekre találtam, egy nagyszerű missziós csoportra, egy élő kis ifjúságra, énekcsoportra.

Milyen kihívásokkal kell szembenézned?

– Az egyik leggyakoribb kihívás, mikor sokan hiányoznak az órákról, ilyenkor próbára van téve a hűségem, vagy éppen a lelkesedésem, hogy ugyanolyan örömmel végezzem ezt a szolgálatot, ha kevesebben vannak is. Néha azt látom, hogy feladnák a tanulást. Ekkor is bele kell kapaszkodnom abba, hogy Isten engem ide küldött, itt akar használni, és hálás vagyok, hogy ezt meg is teszi. Az itt élő emberek keménysége is kihívást jelent.

Hogyan formál az Úr, mit tanulsz a szolgálataid, feladataid által?

– Úgy érzem, hogy ez idő alatt sokat formált az Úr a türelem, a hűség, kitartás, illetve az odaszánás területén. Érdekesnek tartottam azt, hogy annak ellenére, hogy soha nem volt erősségem a türelem, Isten pont engem akar itt használni és ugyanakkor tanítani is. Azt tapasztalom, hogy a lelki életben is közelebb kerültem Hozzá, és jó tudni azt, hogy a helyemen vagyok.

„Sokat formált az Úr a türelem, a hűség, a kitartás és az odaszánás területén”

Id. Balogh Ferencz (Bihar) november 7-én pillanatnyi könnyű szenvedés után a dicsőség Urához költözött.

Testvérünk 1932. február 6-án született Mezőfalván. 1950-ben ismerte meg Istent, bemeztetett, kitartóan szolgált és hűséges volt hozzá mindhaláláig. A 60-as évek ébredési mozgalma őt is érintette, a testvériséget az apostol szavaival „Szeretteim”-nek szólította, és sokféle szolgálatot vállalt. Három gyermekkel, négy unokával és két dédunokával ajándékozta meg őt az Úr és hűséges feleséggel (szül. Csordás Irénke). Kellemes, napsütéses szombat délután volt november 9-e. A gyászistentiszteletre a népes család és a környék testvérisége szép számmal összegyűlt. A gyászistentiszteleten Szász Gyula és Eszes Imre tv. imádkozott. Albert István Zsolt helybeli lelkipásztor hirdette a vigasztalás igéjét, amit testvérünk előre kijelölt (Lk 2:25-32): „*Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet.*”

A temető kertben Telegdi Imre tv. imádkozott, Zsolt testvér a Jn 11:25-26 alapján szólt a feltámadás reménységéről. Vigasztaló énekekkel Bihar és környéke összevont énekkara szolgált. „*Messzi hegytetőn fenn, Hazám ott van a magasban fenn, Ott a folyónak túloldalán*” – testvérünk számára kedves énekek voltak. Kívánjuk a gyászoló család számára Isten vigasztalását. **(Szász Attila)**

Október 11-én a Kovászna közeli Szöröcsén gyűlt össze a körzet testvérisége. **Benedek Máriát** kísértük utolsó útjára, akit 79. évében, hosszas szenvedés után hívott haza az Úr. A virrasztói istentiszteleten Bertalan Péter ny. lp. szólt az igéből. A temetésen Deák Zsolt brassói lelkipásztor szolgált. A 2Kor 5:1-9 alapján hangsúlyozta: ha a földi sátorház elbomol, van épületünk Istennél.

A temető kertben a Fil 1:21 volt az alapige: „*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*” A gyászistentisztelet résztvevői alkalmi énekkart formáltak. A Jóisten vigasztalja a gyászoló családot, adjon megtérést a családban és a faluban egyaránt, hogy növekedjen a kis gyülekezet. **(Knott Ferenc)**

Október 8-án kísértük utolsó útjára **Knott Margitot** (szül. Ördög) Kovásznán. Testvérnőnk Nagybaconban született 1920. október 29-én. Négyen voltak lányok az istenfélő családban. Már gyermekkortól kezdve nagyon szerették az éneklést. Fialat korában elfogadta Megváltóját és bemeztetett Sepsiszentgyörgyön.

1955-ben házasságot kötött Knott Ferenczel és Kovásznára költözött. A Jóisten egy fiú- és egy leánygyermekkel áldotta meg. Életét az önfeláldozás és a vendégszeretet jellemezte, sokan megfordultak a házuknál. Rövid szenvedés után, október 6-án, vasárnap este érte a hazahívó szó, életének 93. évében.

A virrasztó istentiszteleten vigasztaló igéket Bertalan Péter ny. lp. a Jn 10:11-15-ből szólt, amelyben a Jó Pásztor magához hívta bárányát. A temetésen Deák Zsolt brassói lelkipásztor hirdette az igét a Fil 3:10-11 alapján, a temető kertben a Róm 8:12-14 szerint az Isten gyermekeinek az örökségéről szólt. A szomszédos körzetekből is érkeztek testvérek, az

általuk formált alkalmi énekkart Borzási Kinga és Rákosi Ibolya vezetett. Az elköltözött emléke megmarad szívünkben, életének jó példáját szeretnénk mi is követni. **(K.F.)**

November 8-án reggel érte a hazahívó szó **özv. Szilágyi Józsefné** testvérnő (szül. Veress Lujza, Bibarcfalva). 79 éves korában, özvegyiségének 4. évében, rövid szenvedés után Kovásznán, a lanyanál. Temetése Nagyváradon volt, november 11-én, ahol közel negyven évet élt a Belvárosi gyülekezet hűséges tagjaként. A vigasztalás igéjét a kápolnánál János Csaba lp. hirdette, Megyesi József ny. lp. imádkozott, és a gyülekezet énekkara Borbély Ferenc tv. vezetésével alkalmi énekekkel szolgált. A temető kertben Giorgiov Adrián lp. hirdette a feltámadás boldog reménységének igéit, Halász Ferenc diakónus tv. imája zárta a gyászistentiszteletet. Áldott emléket szívünkben őrizzük: fia – Tibor, lánya – Ildikó, veje – Ferenc, unokái: Norbert és Bernadett, élő testvére – Marcelka, valamint a rokonság, és mindazok, akik ismerték és szerették. **(K.F.)**

„*Szent érzelem tölti szívem*”- csendült fel a gyászoló egybegyűlték ajkán, a székesfehérvári (Mo.) temető kert kápolnájában, amikor **Kónya József** nyugalmazott lelkipásztor ravatalát álltuk körül. Különleges nap volt mindannyiunk számára, ugyanis ritkán fordul elő, hogy december 9-én, szivárvány ragyogjon az égen. Kónya

testvér élete is ehhez a különös jelenséghez hasonlítható, tette szavát a székesfehérvári baptista gyülekezet lelkipásztora, Révész Lajos testvér. A frappáns igei üzenetben, az És 12,2 alapján kiemelte: József testvér olyan időben kezdte el a lelki szolgálatot, amikor sok volt a támadás. Életében szó szerint is beteljesült, hogy Isten a szabadítója; bízott és nem félt, mert erőssége és éneke volt az Úr. Az elnyomás idején csak azok tudtak énekelve szolgálni, akiknek életében Krisztus nagyra lehetett. A kórus ezután a mennyről énekelt: „*Ahol nem jön tavaszra tél*”, majd a nekrológ következett.

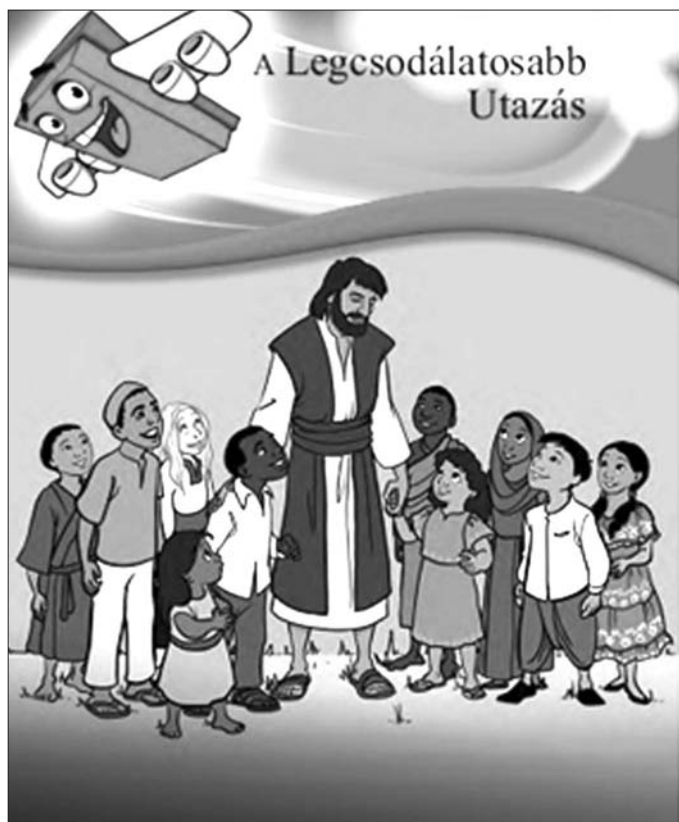
A sírnál hideg szél fújt – sodorta volna el a szavakat. Both József ny. lp. testvér, egykori padtársa és szomszéd szolgatársa méltatta néhai testvérünk szolgálatát. A Teremtés könyve 50,24 alapján említette – József ósatyához hasonlóan a hívó ember tudja, honnan és merre megy. A 2Kor 5,1 szerint is „tudjuk” – Isten magához vesz. Aki Megváltóját követi, tényként fogadja el a halált, amely után kiteljesedik az élet az Úr jelenlétében.

A gyászistentisztelet után a rokonság terített asztal mellett ápolta a közösséget. Búcsúzóul elénekeltük az „Összegyűlünk mi mind ott, hol már várnak az angyalok”, „Feltámadt Hős”, és „Áldott legyen a frigy” kezdetű énekeket. Felemelő érzés volt ismét átélni, mekkora áldás a kiterjedt Kónya rokonsághoz tartozni, egymással találkozni, a rokonságot ápolni. **(Szűcs Ottó lp., Mo.)**

NEKROLÓG – Néhai **KÓNYA JÓZSEF** 1929. május 26-án született a család 9. gyermekeként Szilágybagoson. A szülők azért imádkoztak, hogy ha fiú gyermeket ajándékoz nekik Isten, lelkipásztorként szolgálhasson. ✕

OCC-képzés a székelyföldi vasárnapi iskolai tanítók találkozásán

Szombaton, november 30-án a Hargita Keresztyén Központban a székelyföldi (Hargita-, Kovászna- és Maros megyei) vasárnapi iskola tanítókkal részt vehettünk az Operation Christmas Child felkészítő alkalmán.

Az alkalmat Diana Mariniuc, a Legcsodálatosabb utazás gyermek-tanítványozási program koordinátora tartotta. Diana bemutatta a szervezet célját, működési módját és ismertetette a gyermektanítók, helyi gyülekezetek szerepét a szolgálatban.

Az OCC célja megismertetni az evangéliumot olyan gyermekekkel, akik nem ismerik az Úr Jézust, és még nem volt kapcsolatuk egy evangéliumi gyülekezettel, ahol Krisztusról hallhattak volna. A szervezet a helyi evangéliumi gyülekezetekkel együttműködve kívánja megosztani az evangéliumot, kézzel fogható módon (ajándékkal telt cipősdobozok) mutatva be Krisztus szeretetét a rászoruló gyermekeknek. A helyi gyülekezetek faladata megszervezni az alkalmat, ahol a gyermekeknek az evangéliumot is el lehet mondani, továbbá biztosítani számukra a további tanítványozási alkalmakat, ahol a szervezet 2 leckéből álló sorozatát lehet tanulmányozni a Krisztus mellett döntött vagy lelkiileg nyitott, érdeklődő gyermekekkel.

Az előadás során elhangzott az is, hogy tegyünk nagyobb hangsúlyt mi, felnőttek a gyerekekkel való kapcsolatunkra. Beszéljünk velük, foglalkozzunk többet velük, segítsük őket a lelki növekedésben. Tíz év múlva gyermekeink már tizenévesek, fiatal felnőttek lesznek. Most az ideje, hogy elfogadják Krisztust, megalapozódjanak Benne és beépüljenek a gyülekezetbe.

Adja az Úr, hogy a cipősdoboznyi szeretet sokaknak szerezzen örömet ebben az évben is, és a Jézus Krisztusról való jó hír sok gyermeki szívet töltsön be, formáljon át és változtasson meg. *(Barabás Emőke és Ivanitzki Gabriella)*

⇒ Bemerítkezett 16 évesen, és élete végéig elkötelezett szolgálója volt az Úrnak. Feleségül vette Lakatos Annát 1954. májusában és 59 boldog évet töltöttek együtt.

Teológiai tanulmányait két gyermekes apaként 1956-ban kezdte meg Bukarestben és 1960-ban fejezte be. Ez idő alatt megszületett a 3. gyermekük is.

Id. Veress Efraim és Ilonka István lp-ok avatták a Zsilvölgyi Lupényban lelkipásztorrá. Egy ideig kénytelen volt bányászként dolgozni, mivel a rendszerváltás előtti korszakban nagyon korlátozták a lelkipásztori tevékenységet. Ez idő alatt diakónusként szolgált a helyi magyar és román gyülekezetben. Isten kegyelméből Erdélyben 1969-től a homoródszentmártoni körzet 13 gyülekezetét pásztorolta, nyugdíjba vonulásáig, 1989-ig. A lelki munkát még hét évig végezte nyugalmazott lelkipásztorként. Sokszor kifejezett kívánsága teljesült, hogy öreg korát Olga lányánál töltsé Székesfehérváron. Így feleségével 1997-ben Székesfehérvárra költözött. Nagyon hálás volt az Úrnak, hogy a fehérvári gyülekezetben igazi lelki otthonra talált. Amíg tehetette, minden rábízott szolgálatot

vállalt. Az Úrtól kapott csodálatos hangjával 80 éves koráig énekelt az énekkarban. Nagyon szeretett énekelni és az énekíró szavai szerint, mikor már nem volt erő ajkain, valóban a sóhajával dicsőítette az Urat, betegágyán a családi körben.

Többéves betegségét türelemmel viselte, 2013. december 4-ig, amikor Teremtője hazaszóltotta. Életében beteljesült a 21. Zsoltár 3-5 verseinek lényege: „*Szívénél kívánságát megadtad neki: és ajkainak kérését nem tagadtad meg. Sőt eléje vitted javaidnak áldásait: színarany koronát tettél fejére. Életet kért tőled, adtál neki időt, örökké valót és végtelent.*”

Emlékét szívünkbe zárjuk, szeretettel, köszönettel és hálával gondolunk ezután is rá. Búcsúzik tőle felesége, Annuska; lányai: Olga, Márta, Ibolya; vő: András, Ernő, János; unokái: Odette és férje: Philipp; Otto és társa: Saskia; Zoltán és felesége: Szidónia; Mirjám és Nimród; dédunokái: Juliusz, Elodie és Pál, illetve testvérei: Mária és Rózsika, valamint a rokonság minden tagja.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

„És becsületbeli dolognak tartjátok, hogy csendes életet folytassatok”
(1Thessz 4,11)

A csendélet Megyesi József ny. lp. munkája. Festőművész testvérünk 89. évébe lépett. Időnként meglátogatja a szerkesztőséget, a fenti akvarellt, közlés végett, december 2., a lapzárta hetében kaptuk tőle.

Ókeresztyén áldás

(a 4. századból)

Az Úr legyen előtted,
hogy az igaz útra vezessen téged!
Az Úr legyen melletted,
hogy karjaiba zárjon
és oltalmazzon téged!
Az Úr legyen mögötted,
hogy megőrizzen téged
a gonoszok álnokságától!
Az Úr legyen alattad,
hogy felfogjon, ha elesel,
és kihúzzon téged a csapdából!
Az Úr legyen benned,
hogy megvigasztaljon téged,
ha szomorúság nehezedik szívedre!
Az Úr legyen körülötted,
hogy megvédjen téged,
ha ellenség ront rád!
Az Úr legyen fölötted,
hogy áldás szálljon rád!
Így áldjon meg téged a jóságos Isten!
(Forrás: *Híd az Égbe – A világ
legszebb imái* c. kötet.)

Mi a boldog élet titka

HŰSÉGGEL – Különös, de a Biblia eredeti nyelvének, a görögnek ikerszava van a hitre és a hűségre, majdnem azonosak. A statisztika is azt mutatja, hogy a hívő ember hűségesebb a párjához, barátjához, népéhez, hazájához. Kevesebb köztük az „áruló”. Mélyebb a ragaszkodásuk, mert transzcendens töltetű ember és világfölötti belső tartalma, tartása van. Ajándéka, hogy hű emberhez hűbbek az emberek, még tágabb környezete is. Egyszer egy pompás rózsakert gazdájától megkérdeztem, mitől olyan szépek a virágai. Azt felelte: „Szeretem őket, és hűségesen gondozom.”

HALLGATÁSSAL – Tudnunk kell időben elhallgatni – és meghallgatni. Lélektan-tudósok azt állítják: egy órai figyelmes oda- vagy meghallgatás több lelki energiát fogyaszt, mint egy órai beszéd. Talán ezért beszélünk többet, mint meghallgatunk valakit. Manapság, majdnem mindene van az embernek, csak embere nincs, aki meghallgatná, de úgy, hogy közben nem vág a szavába: „Az semmi, ezt hallgasd meg! – és aztán ő mondja, mondja a magáét. Tanulgassunk hallgatni a természetben, olykor még a családban is!

Mi a boldog élet titka? Hittel, hűséggel, humorral és a hallgatással élni. Négy H, nem nehéz megjegyezni. Természetesen van más is, ami a boldogságunkhoz kell vagy kellene, de most e négyről szóltam.
(Részletek Gyökössy Endre: *A négy H üzenete* c. írásából)